

ဝန်ကြီး

Minister of Education and Culture

ငြိမ်း ချမ်း သာ ယာ သော ဘ ဝ
ရ ရ ပါ လို ဇာ်

လမ်းပိုမို

(၁)

တစ်ဖက်က ဖုန်းခေါ်သံ တတူတူကို နားစွင့်စောင့်စားနေရင်း မေခါက
ဘေးဘီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ အနားမှာ ဂျူးဂျူး ရှိမနေပါ။
ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

“အုန်းအုန်း”

“.....”

“လုံးလုံး”

“ရှင်”

“နင်တို့ ဘယ်နားမှာလဲ”

“ကျွန်မ နောက်ဖေးမှာပါ”

“လာစမ်း”

မေခါက အပေါ်ထပ်တက်သော လှေကားဆီ လှည့်ကြည့်သည်။ ဂျူးဂျူးရဲ့
အရိပ်အရောင် မတွေ့ရ။ ဟိတစ်ဖက်က ဖုန်းကလည်း မကိုင်သည်နှင့် မေခါက
ခလုတ်ကို ပြန်ဖိချလိုက်ကာ..။

“ဟဲ့...နင်တို့ကို ငါ ဘာပြောထားလဲ လုံးလုံး၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို
မနေ့က ငါသေချာပြောပြီးသား၊ နင့်အစ်မဘယ်မှာလဲ”

“အုန်းအုန်း ခြံထဲမှာ အဝတ်လှမ်းနေပါတယ်”

“ဂျူးဂျူးရော..ဘယ်မှာလဲ”

“ခုန ဒီနားမှာပဲ ထိုင်နေတာလေ မမ”

“အခုမရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ နင်တို့ကို ငါမှာထားပြီးသား၊

တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် ဂျူးဂျူးကို မြင်ရတဲ့နေရာမှာ နေပါ၊

မလှမ်းမကမ်းမှာ အမြဲရှိပါဆိုတာအခု အုန်းအုန်း အဝတ်လှမ်းနေရင် နင်က ဂျူးဂျူးကို ကြည့်နေပါလား”

“ကျွန်မရေခွေးအိုး တည်ထားတာ ကြည့်နေလို့ပါ မမ”

“ဟဲ့..ရေခွေးအိုးက ဘာစောင့်ကြည့်နေစရာရှိလဲ၊ သွား အပေါ်ထပ်ကို၊ လိုက်ရှာ၊ မယောင်မလည်ပဲကြည့်၊ ဘာမှ သွားမပြောနဲ့”

“ဟုတ်”

လုံးလုံးက လှေကားကို ခပ်ကုပ်ကုပ်တက်သွားပါသည်။မေမိသည် သက်ပြင်းမော တစ်ချက် နှင့် ခေါ်ရခက်လှတဲ့ ဖေဖေဖုန်းကို Redial ပြန်နှိပ်၍ ပြန်ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ပညာအရာမှာ ထင်ရှား ကျော်ဇောလှတဲ့၊ အလွန်တော်တဲ့ နိုင်ငံအရပ်ရပ်ကို သတင်းပျံမွှေးနာမည်ကြီး တဲ့ ခွဲစိတ်ဆရာဝန်ကြီး ဖေဖေဟာ ပညာရပ်ဘက်မှာ ချွန်လွန်းလို့လား မသိ။ တခြားဘက်တွေမှာ အတော် ချို့ယွင်းချက်ရှိသည်။

သူ့ဖုန်းကို ဖွင့်ထားဖို့ မေ့ရင် မေ့လျော့သည်။ သို့မဟုတ် အိတ်ထဲက ထုတ်ပြောပြီး ကြုံရာပေါ်တင်လိုက်ရင် တင်ရစ်ခဲ့သည်။ ဖေဖေဖုန်းဟာ ခဏ ခဏပျောက်သည်။ ဖုန်းတစ်ခုတင်

လားဆိုတော့ မဟုတ်။မေ့လျော့မှုကြောင့် တခြားပစ္စည်းတွေလည်း အမြဲပျောက်သည်။ သော့တွဲ၊ ဝေါလက်၊ဝန်ထမ်းကတ်ပြား၊ မီးခြစ်၊ ဖုန်းကတ် စသည်တို့ မကြာ မကြာပျောက်နေကျ။

မနေ့ညကတည်းက ဖုန်းခေါ်နေတာ ခေါ်လို့ကိုမရ၊မေမိက ဖုန်းကို

ထပ်ခါ ထပ်ခါ စိတ်တိုတိုနှင့် ခေါ်နေမိရင်း တစ်ချိန်မှာတော့ ဖုန်းက
ဖွင့်နားထောင်လိုက်သံ ကြား၍ ဝမ်းသာအားရပင်..

“ဟယ်လို..ဖေဖေ”

“ဟယ်လို..ဟယ်လို..သမီးကြီးလား”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ မနေ့ကတည်းက ဖေဖေ့ကို ဖုန်းခေါ်နေတာ
ဆက်တိုက်ပဲ၊ လုံးဝခေါ်မရဘူး”

“အေး..အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေဖုန်း ပျောက်လို့ သမီးရဲ့၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေ
ဒေါက်တာ ဘယ်လာတို့အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တာတဲ့၊ ခုနကမှ ဖုန်းပြန်ရတယ်၊ အခုလည်း
ဖေဖေ ဖုန်းကို ရုံးခန်းထဲမှာ ထားပြီး ဝါဒ်ထဲရောက်နေလို့၊ ဆောရီး သမီးကြီး
နေကောင်းကြလား”

“ဖေဖေ”

“အေး...သမီးကြီး”

“ဖေဖေ...ဒေါ်မာရီယာ ဆုံးသွားတယ်”

“အို...”

ဖေဖေထံမှ အံအားတသင့် အာမေဍိတ်နှင့်အတူ မသဲမကွဲ
ညည်းညူသံလို အသံတစ်ချို့ ထွက်လာသည်။

“မနေ့က မနက်က ဆုံးတယ် ဖေဖေ”

“ဪ...၊ ကျွတ်..ကျွတ်..ကျွတ်..၊အိုင်မ်ဆိုးဆောရီးဖော်..အဲဒီ သတင်း
ကြားတဲ့အတွက် ကွယ်”

ဖေဖေထုံးစံ ဗမာတစ်ဝက် ဘိုလိုတစ်ဝက်နှင့် ပြောချင်သလို
ပြောနေပါသည်။

“ချက်ချင်းပဲ မေခါ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ လိုက်စီစဉ်ပြီး မွန်းလွဲပိုင်းမှာပဲ
ချက်ချင်း သဂြိုဟ်လိုက်တယ်”

“အိုင်ဆီး..အိုင်းဆီး၊ ဆုံးသွားတာတော့ ဂျပ်စ်..ဟိုသင်းပဲပေါ့၊
သမီးပြောဖူးတဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ဖေဖေ ၊အဲဒါနဲ့ပဲ ဆုံးသွားတယ်”

“ဪ..ဪ..ဝိုးဝါးသင်းဂ်ပဲ၊ ဒါပေါ့လေ၊သေရတော့မှာပဲလေ၊
ဒါနဲ့..အခု အဲဒီ တော့...”

“အဲဒီ တော့ ဒါပဲပေါ့..ဖေဖေ၊ ဂျူဂျူးကို မေခါ ခေါ်လာတယ်၊ အခု
အိမ်မှာပဲ ရောက်နေပြီ”

“ဒါပေါ့ ..ဒါပေါ့၊သနားစရာ ကောင်းပါတယ်၊ ဖေဖေ ဂျူဂျူးနဲ့
ဖုန်းပြောရမလား”

“မပြောနဲ့ဦး ဖေဖေ၊ နောက်မှပဲ ဖေဖေဆက်လိုက်ပါ၊ အခုတော့
သူ့ကိုလည်း အခြေအနေ ကြည့်နေရတာ ပေါ့”

“သိပ်ခံစားနေရလား”

“သူ့ကြည့်ရတာ တော့ အကဲမခတ်တတ်ပါဘူး၊ သိပ်တော့ မငိုဘူး၊
ဒါပေမယ့် အခု စကားမပြောဘူး၊ သူ့ဟာသူ ငြိမ်ပြီး တိတ်နေတယ်၊ အခု
အပေါ်ထပ်မှာ ထင်တယ်”

“နေပါစေ..နေပါစေ၊ ဖေဖေ ဒါဖြင့် နောက်ရက်တွေမှ ဂျူဂျူးဆီ
ဆက်ပါ့မယ်၊ သူ့ကိုသာ နွေးနွေး ထွေးထွေး ဂရုစိုက်ပေးလိုက်ပါ သမီးကြီး”

“စိတ်ချပါ ဖေဖေ၊ မေခါ ဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ သမီးကြီး”

“ဖေဖေရော...နေကောင်းရဲ့လား၊အလုပ်တွေ သိပ်များသလား”

“အလုပ်တွေကတော့ များနေတာပဲ၊ အချိန်တိုင်းပဲ”

“ဖေဖေလည်း ကိုယ့်ကျန်းမာရေး ကိုယ်ဂရုစိုက်နော်”

“စိုက်တယ် သမီးကြီး ဂရုစိုက်ပါတယ်၊ဘာမှ ဖေဖေအတွက်
မစိုးရိမ်နဲ့..ဒုန့်တံဝါရီ၊ သမီးတို့သာ အဆင်ပြေစေချင်တယ်”

“အဆင်ပြေပါတယ် ဖေဖေ၊ ဖေဖေစိတ်မပူနဲ့နော်”

“ဟုတ်ပြီ..ဟုတ်ပြီ..ဒါပဲလား သမီးကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့..ဒါပဲ ဖေဖေ”

ဖေဖေနှင့် မေမေ ဖုန်းပြောလျှင် အဲသလိုပဲ ငါးမိနစ်နှင့်
ဆယ်မိနစ်အတွင်းသာ၊လိုရင်းပြောပြီး ဖုန်းချမြဲပင်။ အဖေဆိုတော့လည်း
သူ့ဘက်မှာလည်း အသေးစိတ်စိတ် ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောဆို အသိပေးချင်တာမျိုး
အထူးတလည် ဘာမှရှိပုံမရ။ နေကောင်းတယ်၊အဆင်ပြေကြတယ် ဆိုရင်ပဲ
ပြီးနေပေပြီ။

မေမေသည် ဖုန်းကိုချပြီး အပေါ်ထပ်ကို ခပ်သွက်သွက်
တက်လာခဲ့ပါသည်။ ဂျူဂျူးကို ပေးထားတဲ့ အခန်းရဲ့အပြင်ဘက်မှာ လုံးလုံး
ကုန်းကွကွနှင့် အခန်းထဲကို ချောင်းနေပါသည်။ မေမေက လုံးလုံးကျောကို ဖတ်ခနဲ
တစ်ချက်ပုတ်ရင်း လေသံတိုးတိုးနှင့်..

“ဘာချောင်းနေတာလဲ”

“မမက ဘာမှသွားမပြောနဲ့ဆိုလို့ ကျွန်မကို မတွေ့အောင်
ချောင်းကြည့်နေတာ”

“ကဲ..သွား..သွား၊ အခုတော့ ငါရှိပြီ၊ နောက်ဆိုရင် ဂျူဂျူးအနားမှာ
ငါမရှိရင် နင်တို့ မသိမသာ အမြဲစောင့်ကြည့်ရမယ်၊နားလည်လား”

လုံးလုံးက နားတော့ မလည်သော်လည်း ဝန်ခံကတိပြုတဲ့အနေနဲ့တော့ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ပါသည်။

ဂျူဂျူးအခန်းဝမှာ ခပ်ကွယ်ကွယ် အရင်ရပ်ပြီး မသိမသာ အထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ မေမိသည် မှန်တင်ခုံရှေ့မှာထိုင်ပြီး မှန်တင်ထားတဲ့ ကနုတ်စားပွဲပေါ် တံတောင်ဆစ်နှစ်ဖက် လက်ပိုက်တင်ကာ မှန်ထဲ စူးစူးစိုက်စိုက် ငေးကြည့်နေတဲ့ ဂျူဂျူးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရွှေရောင်ဆိုးထားတဲ့ ဆံပင်တို့ဟာ တချို့နေရာရင့်၊ တချို့နေရာနု၊ အရောင်ကွက် ကြားကြားဖြစ်ကာ အရောင်ချွတ်ဖန်များ၍ ဂျူဂျူးဆံပင်တို့က ဂုန်နီအိတ်က ဂုန်နီမွေးအမျှင်တွေနှင့် အတော်တူသည်။ မှန်ထဲကြည့်နေသော ဂျူဂျူးမျက်ဝန်းတို့က အစိမ်းဖျော့ရောင် မျက်ကပ်မှန် တပ်ထား၍ ကြောင်တောင်တောင်လိုလို ထင်ရသည်။

ဂျူဂျူးသည် နောက်ဘက်ကို ခေါင်းဆောင်းလှန်ချထားသော စပို့ရှပ်လက်ရှည် အစိမ်းနုရောင်နှင့် ခါးမှာ ရှုံ့ကြိုးထည့်ချည်ပြီး ကြိုးတန်းလန်းကျနေတဲ့ ခြေသလုံးလောက် ဘောင်းဘီစက ပျော့အိအိ ထူပွပွ အဖြူရောင်ကို ဝတ်ထားသည်။

သူ့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် လူတခြား စိတ်တခြားဖြစ်နေပုံနှင့် အမြဲတူသည်။

“ဂျူဂျူး”

ဂျူဂျူးက မလှည့်ဘဲ မှန်ထဲကနေ မေမိကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း မမ”

“ဘာလဲ ဂျူဂျူး”

မေမိက ဂျူဂျူးအနား အပြေးလှမ်းသွားလိုက်ပါသည်။

“ဂျူဂျူး ဘယ်တုန်းက နှုတ်ခမ်းကို ပေါက်အောင် ကိုက်ထားမိတယ်

မသိဘူး၊ ဟောဒီမှာ အောက်နှုတ်ခမ်း ပေါက်နေတယ်”

မေမိသည် အနည်းငယ်ရောင်ကာ နီညိုရောင်သွေးခြေဥနေတဲ့ အောက်နှုတ်ခမ်း အလယ်နားက ဒဏ်ရာကို ကြည့်ရင်း..

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာတွေ မစဉ်းစားနဲ့နော်ဂျူဂျူး၊ ကောင်းကောင်း အနားလည်း ယူရမယ်၊ မနေ့ညကလည်း ဂျူဂျူးသေချာမအိပ်ဘူး၊ အခု ခဏလှဲပြီးနားရင်း မှေးလိုက်ပါလား၊ ခဏနေမှ မမနိုးပြီး အတူတူ ထမင်းစားကြမယ်”

ဂျူဂျူးက သူ့ဆံပင်တစ်ခွေကို လက်ညှိုးတစ်ချောင်းနှင့် လိမ်ကာ ရစ်ကာ ကလိနေသည်။

“မာမီ သေသွားပြီနော်”

“ဒါတွေ မစဉ်းစားပါနဲ့တော့ ဂျူဂျူး၊ အန်တီ မကြာခင်ခုလို ကြုံရမယ်ဆိုတာ ကြိုသိနေတာပဲ၊ ရုတ်တရက်မှ မဟုတ်တာ၊ ကြိုသိပြီးသား ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားအားမွေးပြီးသားပဲ မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန်တီလည်းပဲ သူ့အနေအထားနဲ့သူ ကြည့်ရင်တော့ ညင်ညင်သာသာပဲ အသက်ထွက်ပါတယ်”

“ဂျူဂျူး ကြောက်တယ်”

“ကြောက်စရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး ဂျူဂျူးရယ်၊ ဂျူဂျူးမှာ မမ ရှိတယ်၊ ဂျူဂျူးနားမှာ လိုအပ်သမျှ မမ အားလုံး ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သွားမှာပဲ”

ဂျူဂျူးက ခေါင်းကလေးကို ယမ်းနေသည်။

“ဒီအိမ်မှာ လူလေးယောက်တောင် မမ၊ ဂျူဂျူး၊ အုန်းအုန်း၊ လုံးလုံး၊ အစကဆိုရင် မမတို့ သုံးယောက်တည်းတောင်မှ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ ဂျူဂျူးလည်း တစ်ခါတစ်လေ ဒီလာ၊ လာအိပ်ဖူးသားပဲ၊ အခု လေးယောက်တောင် အမြဲအဖော်ရှိနေတာ”

“မိန်းမတွေချည်းပဲ”

“ဘာဖြစ်လဲဂျူဂျူးရဲ့၊ မမဖြင့် ဒီလိုပဲ နေလာတာပဲ၊ ဟိုတုန်းက ဂျူဂျူးတို့အိမ်မှာလည်း ဂျူဂျူးတို့သားအမိနဲ့ ကုလားမပဲ ရှိတာမဟုတ်လား”

“မမ”

“ဟင်..”

“မိုးမောင်ကို ခေါ်ထားချင်တယ်”

“ဘယ်သူ!”

“မိုးမောင်”

“ဘယ်သူလဲ မိုးမောင်ဆိုတာ”

“မိုးမောင်ဆိုတာ ဂျူဂျူးရည်းစားပါ”

မေခါသည် အသံထွက်သော်လည်း အတော်အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ တစ်ချက် အံ့အားသင့်စရာက ဂျူဂျူးမှာ ရည်းစားရှိတာ မေခါ သိမထား၍ ဪ..သူက ရည်းစားနဲ့ပါလားလို့ ရိုးရိုးအံ့အားသင့်ရတာ မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်အချက်အံ့အားသင့်ရတာ က ဂျူဂျူးပြောပုံကို။ မိုးမောင်ကို ခေါ်ထားချင်တယ်တဲ့။ ဘယ်လိုပူဆာမှုမျိုးနည်း။

မေခါ မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် မျက်လုံးပြူးနှင့် ဂျူဂျူးကို တအောင့်ကြာအောင် စိုက်ကြည့် နေမိသည်။ ဘာပြန်ပြောရမယ်မသိ။ ခေါ်လေ..မခေါ်နဲ့ ဆိုတာမျိုး ဘာပြောရမလဲ မသိတာကို ဆိုလိုတာ မဟုတ်။ အံ့ဩစိတ်ပျက်ကြီးနှင့် ဘာဆက်လို့ပြောရမည်ကို မသိနိုင်တော့တာ သာဖြစ်သည်။

ဂျူဂျူးက မှန်ထဲမှတစ်ဆင့် မေခါကို အကဲခတ်ရင်း..

“အလကား လျှောက်ပြောတာ ..အဟင်း”

မေခါသည် ဂျူဂျူးကို မှန်ထဲကပဲ ဆက်ပြူးကြည့်နေမိသည်။

သူ့ခေါင်းပေါ်ရုတ်တရက် အလုံးအရင်း ပုံကျလာတဲ့ တာဝန်တွေအတွက် တွန့်ဆုတ်
ချောက်ချားကာ အားခွန်မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ တကယ်တော့ ဂျူဂျူးကို သူ သိတဝက်
မသိတဝက် ဖြစ်သည်။ အပေါ်ယံရှုပ်ပြီး အကြမ်းဖျဉ်း သိပေမယ့် အသေးစိတ်တော့
မသိ။

မျက်ခုံးကို မသိမသာတွန့်ကာ စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒီအချိန်အခါမျိုးမှာ
ဒီလိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောရဆိုရမှာ သင့်တော်ပါ့မလား။ သို့သော်လည်း
သင့်တော် မတော်ထက် ဂျူဂျူးအကြောင်းကို သူ တတ်နိုင်သမျှ သိနိုင်သမျှ
များများသိထားလေ ကောင်းလေဖြစ်ရာ..

“ဂျူဂျူး ရည်းစားထားတာ ကြာပြီလား”

ဂျူဂျူးက လျှပ်တစ်ပြက်ပင်..

“သူနဲ့လား”

သူကတော့ ရိုးရိုးမေးလိုက်ပုံပင်။ မေခါမှာသာ လျှာတွေရော
အာခေါင်တွေပါ စေးကပ်သွားသလို ဆွံ့အပြီး နောက်တစ်ကြိမ်
ငေးဝိုင်းငြိမ်သက်သွားရပြန်လေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အံ့ဩတယ်ဆိုတာထက်
စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ဖြစ်သွားတော့တာ။ မဖြေချင်လည်း နေတော့ရယ်လို့
ထပ်မမေးဘဲ ငြိမ်နေမိသည်။ သူဖြေရင်တောင်မှ ဆက်ကြားရမှာတွေကို ခပ်လန့်လန့်
ဖြစ်နေပြီ။

မေခါက ထပ်မမေးတဲ့အခါ ဂျူဂျူးက အလိုအလျောက်
သက်တောင့်သက်သာနှင့်ပင်။

“မိုးမောင်နဲ့က နှစ်လကျော်လောက် ရှိပြီပေါ့၊ မိုးမောင်က ဂျူဂျူးကို
အရမ်းကြင်နာတာ၊ အရမ်း လည်းသဘောကောင်းတယ်၊ မမနဲ့ တွေ့ပေးရဦးမယ်၊ မမ
မြင်ရင်လည်း ခင်မှာပါ”

“ကဲ..ဂျူဂျူး၊ ခဏ အိပ်လိုက်၊ ဂျူဂျူး မျက်ကွင်းတွေ ချောင်နေတယ်၊
နေ့လယ် ထမင်းစားခါနီး မှ မမ နှိုးမယ်”

“မအိပ်ချင်ပါဘူး”

“မအိပ်ချင်ရင်လည်း မျက်စိလေးမှိတ်ပြီး လှဲပြီး နားနေလိုက်”

မေခါက စကားဖြတ်ကာ အခန်းထဲမှ ခပ်မြန်မြန် ထွက်လာခဲ့ပြီး ဂျူဂျူး
အခန်းတံခါးကို ဆွဲပိတ်ပေးခဲ့သည်။

xxxxxxxxxx

(၂)

“မေခါ”

မေခါသည် ဆိုင်က ကောင်မလေးတွေကို မှာစရာရှိတာမှာ၊ စာရင်းလေး
ဘာလေး အပေါ်ယံ လှန်လှောကြည့်၊ ကားသွားကိုကောက်ကိုင်ကာ
ပြန်တော့မည်ပြုစဉ်မှာပင် ခေါ်သံတစ်ခွန်း ချိုးချွန်းချွန်းနှင့် မေခါထိုင်တဲ့
ကောင်တာစားပွဲလေးရှေ့က ကုလားထိုင်လေးဆီ ဝုန်းခနဲပစ်ဝင်ထိုင်ချလိုက်တဲ့
“ယော” ကို အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရရင်း..

“ ယော ”

“ ဘာ ယောလဲ၊ ဘယ်လို ကောင်မလေးလဲကွာ၊ ကိုယ့်ဆိုင်လည်း
ကိုယ်မလာ၊ လစ်နေလိုက်တာ ”

ယောမင်းက နဖူးစပ်က ချွေးတွေကို သုတ်ရင်း ဆံပင်တွေကိုပါ
တစ်ခါတည်း ပင့်လှန်သပ်လိုက်သည်။ ကြည်လင်ရယ်မြူးနေတတ်တဲ့ ယောမင်းရဲ့
မျက်လုံးလေးတွေက ဖျပ်ဖျပ်စင်လဲ့နေသည်။

“ကဲပါ....ထိုင်ပါ..၊ ဒါက ဘယ်ကို လစ်ဦးမလို့လဲ”

“ဟို..မေခါလေ...ယော..”

“ထိုင်ပြီးပြောပါ၊ မိုးတိုးမတ်တပ်နဲ့”

မေခါက သက်ပြင်းကလေး ကျိတ်ရှိုက်ပြီး ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

“ဘယ်နှရက် ရှိပလဲ၊မတွေ့ရတာ ၊ မနေ့ကလည်း..အဲ
မနေ့ကမရောက်ဘူး၊ တစ်နေ့ကရော အဲဒီ ရှေ့ တစ်နေ့ကရော ဆိုင်ကို

ကိုယ်လာတယ်၊ ခင်ဗျားမရှိဘူး၊ နှင်းသီတာက မမက ဖျက်ခနဲ လာရုံလာပြီး ဖျတ်ခနဲ ပြန်တာတဲ့”

“ဟုတ်တယ် ယော”

“အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ရတာ တောင် ခါတိုင်းလို စကားကြာကြာပြောလို့ မရ၊ မအားဘူး မအားဘူးနဲ့ ကမန်းကတန်း အသက်လုရှုပြီး ပြောနေရတယ်၊ ဘယ်နှရက်ရှိပြီလဲ မေမိ၊ ဟင်..၊ ရှစ်ရက် ခင်ဗျား၊ ရှစ်ရက်ရှိပြီ၊ ဒီနေ့ပါနဲ့ဆို ကိုးရက်”

မေမိက ယောပြောချင်ရာ ပြောဖို့ မေးထောက်စောင့်နေပေးလိုက်သည်။ ယောမျက်နှာကို ကြည့်ရင်းငေးရင်းနားထောင်နေလိုက်သည်။ ယောတို့ မောင်နှမတစ်တွေဟာ ဘယ်လိုလေးတွေမှန်းမသိ၊ မျက်နှာလေးတွေက ဖူးဖူးအစ်အစ်လေးကလေးတွေနှင့် ပန်းသွေးပြေးတဲ့ အသားတွင် နေနည်းနည်းပူတာနှင့် ပါးပြင်တွင် ရဲတက်လာပြီး အသားအရေတွေက နုအိစိုလက်ကြွေရောင်တောက်နေတတ်ကြတာပင်။

အဖေကစပြီး အမေရော မောင်နှမလေးယောက်စလုံးရော အလွန်ချောမော ရုပ်သန့်ကြပါသည်။ နာမည်ကလေးတွေကအစ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းသည်။ ယောကျ်ား မိန်းမ မရွေးနာမည် နှစ်လုံးလေးတွေ။ မောင်ဆက်မင်း၊ မဖူးမင်း၊ မောင်ယောမင်း၊ မယွန်းမင်း တဲ့။

နေနံ့ကိုက်သောတစ်လုံးလေးတွေပဲ ရှေ့တင်ကာ အဖေနာမည် ဦးထွဋ်မင်းမှ “မင်း” တစ်လုံးကို ယူတွဲထားတဲ့ အမည်လေးတွေ။ မောင်နှမအချင်းချင်းလည်း ကိုကို မမ ညီညီ ညီမတွေ မခေါ်ဘဲ “ဆက်”၊ “ဖူး”၊ “ယော”၊ “ယွန်း” လို့အရွယ်မရွေး အဖျားဆွတ် ခေါ်ကြသည်။

ယောရဲ့ညီမလေး ယွန်းနှင့် ယူအက်ဖ်အယ်လ်မှာ အင်္ဂလိပ်စာ အဓိက ကျောင်းအတူတူတက်ရင်းက “ယော” နဲ့ မြင်တွေ့သိခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ ယွန်းက ချစ်ဖို့ ခင်ဖို့ ကောင်းလှပေမယ့် မေမိရဲ့ အမြဲတတွဲတွဲ သူငယ်ချင်းတော့လည်း

မဟုတ်ခဲ့။ သူက သူ့အုပ်စုနှင့် သူ မေခါကလည်း ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ်ပါ။

ဒါပေမယ့် ယဉ်ကျေးခင်မင်တတ်တဲ့ ယွန်းကြောင့် ယွန်းကို လာလာကြိုတတ်တဲ့ ယောနှင့်ပါ မေခါ ကျွမ်းဝင်ခဲ့ရတာ ။

ယောရဲ့ ဖေဖေဟာ ရာထူးကြီးကြီး နိုင်ငံဝန်ထမ်းကြီး၊ ထို့ကြောင့် ယောတို့ မောင်နှမလေးယောက်က နာမည်ကြီး လူသိများလှသည်။ နောက်ပိုင်း ယောမေမေက စန်ရတနာဆိုင် တစ်ဆိုင်ဖွင့်လှစ်ကာ သူ့ရဲ့ “Percious Stones” ဆိုတဲ့ ဆိုင်ကပါ နာမည်ကျော်ကြားလာ၍ သူတို့မိသားစုဟာ အတော်ပင် လူသိများပါသည်။

“ဆက်မင်း” က အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရပြီး ကွန်စထရပ်ရှင် ကုမ္ပဏီကြီးကတစ်ခု၊ စောင်ရေများများ ဂျာနယ်က နှစ်စောင်ထုတ်ဝေလုပ်ကိုင်နေတာမို့ “ယောမင်း” ကွန်ပျူတာဆိုင်းယင့်စ်နှင့် ဘွဲ့ရပြီးမှာလည်း အစ်ကိုနှင့်အတူတွဲကာ အလုပ်ခွင်ထဲ ဝင်လိုက်ရပါသည်။

“မဖူးမင်း” ကတော့ ဆရာဝန်။ “ယွန်းမင်း” ကတော့မေခါတို့နှင့် တစ်နှစ်တည်း အင်္ဂလိပ်စာနှင့်ဘွဲ့ရကာ ဒီဇိုင်းနာသင်တန်းတစ်ခု တက်နေပါသည်။

သူတို့ တစ်မိသားစုလုံးဟာ အလွန်ချမ်းသာ အလွန်ချော အလွန်အဆင့်အတန်းမြင့်..အလွန်...အလွန်တွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နှင့် နည်းနည်းနိမ့်နိမ့်ဆိုတာ သူတို့ဘဝထဲမှာ ဘာမှကို မရှိပါ။သူတို့မိသားစုရဲ့ အရှိန်အဝါ အဟန့်က အတော်ကိုကြီးမားပါသည်။

နာမည်ဆိုး နာမည်ပျက် ဂုဏ်သတင်းညှိုးဆိုတာမျိုး လုံးဝမရှိဘဲ မွန်မွန်မြတ်မြတ် သန့်သန့်ကလေးတွေအဖြစ် လူပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်ဘာသာ ကွဲထွက်နေသလိုလေး ဖြစ်နေပါသည်။ သူတို့ အရှိန်အဟုန်ကြောင့် တော်ရုံလူဟာ သူတို့နှင့် မခင်မင် မပေါင်းသင်းရဲပါ။

သူတို့အားလုံးကို ခင်မင်ဖော်ရွေသော်လည်း သူတို့အနား အနီးကပ်နေလိုက်လျှင် စိန်သန့်တစ်ပွင့်အနား အခြားတွင်းထွက်

ကျောက်ရောင်စုံကလေးတွေ ချထားလိုက်သလို တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမှာ ကိုယ့်ရဲ့အညံ့၊ အနိမ့်၊ လိုအပ်ချက်၊ချွတ်ယွင်းချက်တို့က ပေါ်လွင်လာတတ်တာမို့ တော်ရုံတန်ရုံ လူတွေက သူတို့ကို ရှောင်ဖယ်ဖယ်ပါ။

သူတို့ မိသားစုနှင့်ပေါင်းမိလျှင် သူတို့လောက် မလှတာသော်လည်းကောင်း၊ သူတို့လောက် မချမ်းသာတာသော်လည်းကောင်း၊ သူတို့လောက် မဖြူစင်တာသော်လည်းကောင်း၊ သူတို့လောက် မယဉ်ကျေး မသိမ်မွေ့တာသော်လည်းကောင်း၊ တစ်ချက်မဟုတ် တစ်ချက်၌ ယှဉ်လိုက်သလို ပေါ်လွင်ထွက်လာတတ်သည်တည်း။

ထို့ကြောင့် မေမိသည်လည်း သူတို့မိသားစု သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းကို အလိုအလျောက် လန့်ဖြူတဲ့ ရှိန်တဲ့ အထဲမှာ ပါသည်။ ကိုယ်ဟာလည်း ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ် ဟန်ဟန်ပန်ပန် ဂုဏ်ရှိ ငွေရှိ ကြွနွံရှိ အဆင့်တစ်ခုရှိတဲ့ အထဲက ဖြစ်သော်လည်း ပဲ သူတို့မိသားစုရဲ့ ရေပြည့်အိုးသဏ္ဌာန် ပြည့်ဝနေတဲ့ အရှိန်အဝါတစ်မျိုးနဲ့ ယှဉ်တော့ ခုနပြောသလိုပင် ကိုယ်ဟာ မိုးကုတ်တွင်းထွက် ရောင်စုံကျောက်ကလေးမျှလောက် ဖြစ်သွားရတော့တာပင်။

ဒါကြောင့်လည်း မေမိ ဖတ်စံယီးယား စတတ်ကတည်းက မြင်ဖူးကာ သိပ်မကြာပဲ သဲသဲမဲမဲ အရူးအမူး ချစ်ကြိုက်တော့တဲ့ ယောမင်းရဲ့ ချစ်ရေးဆိုမှုကို နှစ်ပေါင်းများစွာ မတုံ့ပြန်ရဲသေးပဲ ရှိခဲ့တာ။ အတော်ကြီးကို အထပ်ထပ် စဉ်းစားရတာ ။ အခြေအနေကြည့်ရတာ ။

စုစုပေါင်း ယောမင်း ကြိုးစားခဲ့တဲ့ကာလ ခြောက်နှစ်ကျော်မှ ယောမင်းကို အဖြေပေးခဲ့တာမို့ “ ခက်ခက်ခဲခဲ လိုက်ယူရတဲ့ ကောင်မလေး” လို့ ယောမင်းက အမြဲပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ ဒီကြားထဲမှာ သူ့အစ်ကို မေမိကို လိုက်နေတာသိတဲ့ “ယွန်း” က မေမိကို ခင်ခင်မင်မင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူပင်။ မလိုလားတဲ့ အမူအရာမျိုးလည်း မပြခဲ့သလို သိပ်ပြီး လိုလားကာ ကူညီတိုက်တွန်း ဆွဲဆောင်မှု မျိုးလည်း မပြုခဲ့ပါ။

ယုတ်စွအဆုံး နောက်ကာပြောင်ကာ “ယောက်မ” လို့ရယ်ပင်မစ၊
မနောက်ဖူးပါ။ လုံးလုံး အပြင်ဘက် ပွဲကြည့်ပရိသတ်သက်သက်၊ ခုချိန်မှာလည်း
တခြား၊ ဘယ်ကောင်မလေး၊ တစ်ယောက် ကိုမှ ယောင်လို့တောင် စိတ်မဝင်စားဖူးတဲ့
သူတို့မောင်၊သူတို့အစ်ကို၊ သူတို့သား ယောမင်းရဲ့ တစ်ဦး တည်းသော ချစ်သူ
မိန်းကလေးအဖြစ် သူတို့လည်းသိ၊ အိမ်ကို ရံဖန်ရံခါ ဖုန်းခေါ်မိရင်လည်း
ကြည်ဖြူလှိုက်လှဲစွာ ခေါ်ပေးတာမျိုးရှိသည့်တိုင် သူတို့နှစ်ယောက်ကိစ္စထဲ
စွက်စွက်ဖက်ဖက် ဝင်မပါ။

မေခါက နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ယောမင်းက နှစ်ဆယ့်လေးကျော်
နှစ်ဆယ့်ငါးထဲ ရောက်စ၊ ရှိသေးတာမို့ လက်ထပ်ကြဖို့ စသဖြင့်လည်း စကားစ တာ
ကမ်းလှမ်းတာ မရှိသေး။ယောအထက်က “ကိုဆက်” နှင့် “မမဖူး” သည်လည်း
လွတ်လပ်သူတွေ အနေနဲ့ပဲ ရှိသေးသည်။

ကိုဆက်မှာလည်း ချစ်သူရှိသည်။ ကိုဆက် ချစ်သူဟာ
ဆရာဝန်မလေးတစ်ဦးပဲဖြစ်ကာ ထိုမိန်းကလေးကိုလည်း ယောတို့ မိသားစုက
ခင်မင်ကြည်ဖြူခြင်းနှင့် မှန်တမ်းပဲ ဆက်ဆံကြတာ ဖြစ်ပါသည်။
အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ် ကျော်နေတဲ့ ကိုဆက်ကိုပင် အိမ်ထောင်ပြုပါတော့လို့
ဖခင်က၊ မိခင်က မတိုက်တွန်းသေးသည်ဖြစ်ရာ မေခါနှင့် ယောတို့အဖို့ကတော့
အလှမ်းဝေးနေပါသေးသည်။

“ဆက်” တစ်ယောက်ကကွာ၊ အလုပ်ပဲ စိတ်ဝင်စားနေတယ်။
မိန်းကလေး ဘာလေးယူတာ မဟုတ်ဘူး ခပ်မြန်မြန်၊သူသာယူသွားရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ကိုယ်က ဖူး တစ်ယောက်ကိုတော့ ခုန်ကျော် လိုက်လို့ ကောင်းသေးတာပေါ့၊
ဆက်ကိုတော့ အံ့ပါရဲ့၊ ဒီမှာဖြင့် ကိုယ်တော့ မိန်းမ ယူချင်လှနေပါပြီ.. ကျွတ်”

ယော အမြဲလိုလို ညည်းညူနေကျစကားဖြစ်သည်။မေခါက
တပြုံးပြုံးလေးနှင့်..

“အမယ်လေး...အချိန်တွေ အများကြီးပါ ယောရယ်၊မေမိလည်း
ငယ်ပါသေးတယ်နော်၊ ဖေဖေကလည်း ဒီမှာ ပြန်အခြေချဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊
အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

ရယ်လို့ နှစ်သိမ့်ရသည်။

“ဟိတ်”

“....”

“ဟိတ်..ဟိတ်..၊ ဟာ ..ပြဿနာ၊မေမိ အိပ်ရေးတွေ သိပ်ပျက်တယ်
ထင်တယ်”

“အင်..ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခုနု ထိုင်ရက်ကြီး အိပ်ပျော်နေတယ်လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ယောရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မျက်စိရှေ့ကို လက်နဲ့ခြောက်တာတောင် မျက်တောင်
မခတ်ဘူး”

“မေမိတွေ့နေတာပါ”

“ဘာတွေ တွေ့နေတာလဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ ခုမှပြန်တွေ့ရတယ်၊ သူ့စိတ်က
တခြားကို ရောက်နေတယ်”

မေမိက သက်ပြင်းလေး ချလိုက်ပါသည်။

“ကဲ..ပြော၊ဆိုင်က ဘာဖြစ်လို့ လာမထိုင်ရတာ လဲ”

“မေမိ မအားသေးတာပါ၊ တစ်နေ့ကမှ ရက်လည်တယ်လေ ယောရယ်”

“အင်လေ..အဲဒါလည်းကွာ မေမိက သိပ်သူစိမ်းဆန်တာပဲ၊ မေမိ
အဒေါ်တစ်ယောက် ဆုံးတယ် ဆိုတာပဲ ကိုယ်သိလိုက်ရပြီး တခြား ဘာမှလဲ မသိရ၊

အသုဘလည်း မပို့ရ၊ ရက်လည်တောင် မလာရဘူး”

“အသုဘက နေ့တွင်းချလိုက်လို့ မပို့ရတာ လေ ယော”

“ဒါပေမယ့်ကွာ၊ မေခါရာ၊ မေခါ အိမ်မှာ မေခါတစ်ယောက်တည်း ခေါင်သူကြီး လုပ်နေရတာ၊ နေ့တွင်းချင်း အသုဘတစ်ခု ချတယ်ဆိုတာ နည်းတဲ့ အလုပ်ရှုပ်မှုလား၊ ပြေးလွှား စီစဉ်နေရမှာ၊ အဲဒါတွေ စီစဉ်နေကတည်းက ယောရေ..မေခါ အဒေါ်တစ်ယောက် ဆုံးသွားတယ် ဆိုပြီး လိုတာတွေ ကိုယ့်ကိုပါ တာဝန်မျှဖို့ ကောင်းပါတယ်၊ မေခါမှာ ခပ်ရင်းရင်း ဆွေမျိုးတွေ ကျဲတယ် ဆိုတာ ကိုယ်သိထားတယ်လေ၊ အသုဘကို မေခါ ဘယ်သူ့အကူအညီနဲ့ စီစဉ်လိုက်လဲ”

“ဟို..သူတို့နေတဲ့ ရပ်ကွက်ရဲ့ အကူအညီနဲ့ပါ”

“ဒါဆို ထားပါတော့..ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးကိုတော့ ကိုယ့်ကို ခေါ်သင့်ပါသေးတယ်၊ စားဖို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“အို..ယောကလည်း၊ ယောကို မေခါ အလုပ်ရှုပ်ရှုပ် ခေါင်းရှုပ်ရှုပ်တွေ မပေးချင်တာပေါ့ ယောရဲ့”

“ဘာလို့ မပေးချင်တာလဲ”

“ဘာကြောင့်ရယ်တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒီလိုပဲ မပေးချင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ယောနဲ့ မေခါက ချစ်သူတွေပဲ ရှိသေးတယ်လေ၊ ဆွေထဲမျိုးထဲ ဆွေရေးမျိုးရေးအထိ ဝင်ထွက်ပတ်သက်မှုမှ မရှိသေးတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ဒါက နာရေးကိစ္စလေ မေခါရယ်၊ အထူးကိစ္စလေ၊ ကဲ..ပြောပါဦး၊ မေခါဟာလေ အမြဲအံ့ပုန်းလေးတစ်သီးပုဂ္ဂလလေးပဲ၊ ကိုယ့်ကို ချစ်သူပေမယ့် တချို့ဟာတွေ လျှို့လျှို့ပုတ်ပုတ်နဲ့ အကုန်မပြောဘူးဆိုတော့ ကိုယ်က မေခါတို့သားအဖနှစ်ယောက်ရယ်၊ အုန်းအုန်းရယ်၊ လုံးလုံးရယ်ကလွဲရင် တခြား ဘာမှ သိပ်သိတာ မဟုတ်ဘူး”

“ယောကလည်း..မေမိလည်း ဒီလိုပါပဲ။

ယောတို့မိသားစုအကြောင်းထက် ဘာပိုသိလို့လဲ၊ ယောတို့ အိမ်က အလုပ်သမားတွေနဲ့တောင် မေမိ မရင်းနှီးပါဘူး။”

“ဒါက သူတို့က ဖုန်းမှ မကိုင်တာ၊ ဒေါ်မြိုင်တို့၊ လှကလေးတို့၊ မစန်းတို့က ဖုန်းသိပ် ထွက်မကိုင်၊ မေမိကလည်း တစ်ခါတစ်ရံမှဆက် ဆိုတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ ကိုယ်သာ မေမိအိမ် တစ်ခါတစ်ရံ ဖုန်းခေါ်ရတော့ ဖုန်းပြေးကိုင်တဲ့ အုန်းတို့ လုံးတို့ အုန်းလုံးညီအစ်မကို အလိုလို သိနေ ခင်နေတာပေါ့”

မေမိက ယောကို ပြုံးပြီးကြည့်နေမိပါသည်။ ကိုးရက်၊ဆယ်ရက်အတွင်း ယောမျက်နှာ မြင်ရတဲ့ ဒီခဏ၌ စိတ်ချမ်းသာရသလိုပင်။ ယောက အသည်းယားသလို မေမိလက်ညှိုးလေး တစ်ချောင်းကို စားပွဲပေါ်တွင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း..

“ရက်လည်ကော၊ဘယ်သူတွေ ကူလုပ်လဲ”

“အဓိကက သူတို့ရပ်ကွက်ပါပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုမောင် ဆိုတဲ့”

“နေဦး..နေဦး..နေဦး၊ ကိုမောင်ဆိုတာ မေမိဖေဖေရဲ့ ဘာလဲ..တပည့်လား၊မေမိ တစ်ခါပြောဖူးလားလို့”

“ဟုတ်..၊ ဖေဖေ တပည့်ပါ”

“ဒါ သူစိမ်းကြီးပဲ၊ မေမိဆီက အဲဒီ ကိုမောင်ဆိုတဲ့နာမည်ကြီးကို အားကိုးရမဲ့ ကိစ္စတွေမှာ နှစ်ခါ သုံးခါကြားဖူးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ဖေဖေမှာတဲ့ စာအုပ်တွေ ရှာဝယ်ပြီး စာတိုက်က ပို့ပေးတာတို့၊ ပြီးတော့ ..ဟိုလေ..ဖေဖေငွေလွှဲတာ လူကြုံပို့တာတို့ ကိစ္စမျိုးတွေ သူလုပ်ပေးတာပါ၊ ဖေဖေနဲ့ ပတ်သက်တာတွေလေ..ယောရဲ့”

“အခု အသုဘကရော”

“ဒါကတော့ မေခါမှာ ကိုယ်ခွဲမရှိ တိုင်ပင်စရာမရှိလို့ဆိုပြီး..”

“အဲဒါလေ..အဲဒါကို ပြောတာပေါ့”

ယော မျက်နှာက ကလေးနှယ် စူတူတူ ဖြစ်သွားရကာ..၊

“မေခါမှာ ကိုယ်ခွဲတို့ တိုင်ပင်ဖော်တို့ လိုတဲ့အခါ ကိုယ် ဘာကြောင့် မဖြစ်ရတာ လဲ မေခါ၊ ဒီ ကိုမောင် ဆိုတဲ့လူက ဘာကြောင့် တိုင်ပင်ဖော် ဖြစ်သွားရတာ လဲ”

“သူကကျတော့ ဒီလို ကူညီစရာတွေ ကူညီရင်းနဲ့ပဲ မိတ်ဆွေလို ခင်မင်ခဲ့တာ ကြာပြီကိုး ယောရယ်”

“သူက ဘာလဲ”

“သူက ဆရာဝန်ပါ”

“ဪ..ဆရာဝန်..၊”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖူးနဲ့သိမလား”

“မမဖူးတို့ထက် စီနီယာပေါ့၊ ကိုမောင်က အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီ ယောရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဒီအသုဘကိစ္စက ဒီလူ့အကူအညီနဲ့ ပြီးသွားတာပေါ့”

“ဆိုပါတော့ ယော”

“ဒါဖြင့် ရက်လည်နေ့ကိစ္စ၊ ဘုန်းကြီးပင့်၊မုန့်မှာ စသဖြင့် မေခါနဲ့ ဒီလူ တတွဲတွဲ လှုပ်ရှား နေတာပေါ့”

“တတွဲတွဲ မလှုပ်ရှားပါဘူး၊ သူက ဖုန်းဆက်၊အိမ်လာ၊သူပဲ အပြင်ထွက် စီစဉ်တာပါ”

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သူက တကယ့်လူရင်းချာကြီး နေရာကပေါ့နော်..မေခါ၊

သူက လူပျိုလား”

မေခါက စိတ်ကျဉ်းကျပ်မိကာ..

“အင်း”

ယောမင်းက နှုတ်ခမ်းကိုစေ့ပြီး ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း

ယမ်းခါနေပါသည်။ ယောနဲ့ ချစ်သူသက်တမ်း တစ်နှစ်မပြည့်ခင်အတွင်း ယောဟာ

မေ့ရဲအပေါ် ဘယ်လောက် သဝန်တိုတယ် ရှုမူတယ် ဆိုတာ

မေခါကောင်းကောင်းသိခဲ့သည်ဖြစ်၍ လည်း စိတ်တွေ ကျဉ်းကျပ်နေပါသည်။

စိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးလေးလံချိန်တွင် ဘာမဟုတ်တာနဲ့ ချစ်သူရဲ့ အငြိုအငြင်ကို

မခံစားရလိုပါ။

“မေခါတို့ သားအဖနဲ့ ခင်တာဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

“ကြာပြီပေါ့ ယော၊ သူ ဆေးကျောင်းတက်တုန်း ဖေဖေက

သူ့ကိုစာသင်ဖူးတဲ့ အချိန်ကစပြီး သူက ဖေဖေကို အရမ်းလေးစား အားကျတာ၊

ဆရာတပည့်အဖြစ် ခင်ကြတာပဲ၊ မေခါက အဲဒီ တုန်းက ခြောက်တန်း

ခုနှစ်တန်းလောက်ပဲ ရှိဦးမှာ”

“ဟား..မနာလိုလိုက်တာကွာ”

“ယောကလည်း”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မေခါ ခြောက်တန်းလေးတုန်းက ဂါဝန်တိုလေးနဲ့

တောက်ဆွ တောက်ဆွနဲ့ ဘယ်လောက်ချစ်စရာ ကောင်းထားမလဲ၊ ကိုယ်တောင်

မမြင်လိုက်ရဘူး၊ ဒီလူက မြင်ခွင့်လိုက် ရတယ်၊ ကျွတ်..”

မေခါသည် စိတ်ပင်ပန်းမှုပင် မေ့ကာ အသံလေးထွက်အောင်ပင် ယော

ပုံစံကို ရယ်မော လိုက်မိပါတော့သည်။ယောမင်းသည် တကယ် သဝန်တိုတာလည်း

တစ်ဝက်၊ နှစ်နေ့တဲ့ မေခါ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ကာ
စိတ်ပင်ပန်းတင်းကျပ်နေတာတွေ ပြေလျော့စေချင်လို့က တစ်ဝက်၊
တမင်တကာပြောနေတာ ဖြစ်လေရာ မေခါ ရယ်မောတာမြင်လျှင် ကျေနပ်ပြီး သူပါ
ပြီးစိစိ ဖြစ်လာသည်။

“ကိုမောင်နဲ့ ရိုးရိုးသားသား မောင်နှမတွေလို ခင်တာပါယောရယ်၊
ခုထိကိုပဲ မေခါတို့ အုန်းတို့ လုံးတို့ နေမကောင်းရင် ထိခိုက်ရှုနာရင် ကိုမောင်ပဲ
တာဝန်ယူ ကြည့်ပေးနေတာပါ”

“မေခါကို ဆေးထိုးသေးလား”

“ယောနော်..ခုခေတ်က ဆေးထိုးတဲ့ခေတ်မှ မဟုတ်ဘဲ ယောရဲ့၊
ရိုးရိုးဖျားနာတာတွေပဲဟာ၊ သောက်ဖို့ဆေးပဲ ပြောတာပေါ့၊ တစ်ခါတည်း
ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိဘူး”

“အင်းပါ..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိုမောင်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုတော့
တစ်နေ့တွေ့ဆုံအကဲခတ် ရပါဦးမယ်၊ ပြီးတော့ မေခါညီမ ဆိုတာရော
အိမ်ကိုရောက်နေတယ် ဆိုတာလေ”

မေခါသည် သက်ပြင်းလေးတစ်ရှိုက်နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း..

“အင်း...ဂျူဂျူးတဲ့ ၊အခုအိမ်မှာ တူတူနေတယ်”

မေခါသည် ဂျူဂျူးနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်းကိစ္စတို့ကို
သိပ်စကားလုပ် မပြောချင်လှ၊ ဒါကြောင့် ယော ဖုန်းဆက်လျှင်
ဘာမှရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောဘဲ မအားသလိုလို ခပ်မြန်မြန် ဖုန်းချပစ်တတ်မြဲ
ဖြစ်သည်။

“သူက ဘယ်အရွယ်လဲ”

“ဆယ့်ကိုးနှစ်”

“သူ့မှာ ဒီအမေပဲ ရှိတာလား၊ အဖေကော”

“ဆွေရေးမျိုးရေးတွေ သိပ်မပြောချင်ပါဘူး ယောရယ်၊
စစ်ပေါက်ပေါက်တွေ မသိချင်ပါနဲ့ တော့၊ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ၊ အခု
အမေဆုံးတော့ မေခါနဲ့ နေနေတယ်”

“သူလည်း တခြားဆွေမျိုးရင်းချာ မရှိဘူးပေါ့”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိပေမယ့် သွေးမနီးဘူးပေါ့”

“မေခါတို့ကလည်း အမျိုးနည်းလိုက်တာ၊ အခု ဒါဒီအဒေါ်နဲ့ ဒီညီမက
မေ့ခါအမေဘက်ကလား အဖေဘက်ကလား”

“အ..အဖေဘက်ပါ”

“အရင်းလား”

“ဟင့်အင်း”

“မေ့ခါ အဖေရဲ့ ညီမတစ်ဝမ်းကွဲဆိုရင် မေခါနဲ့ ဂျူဂျူးက နှစ်ဝမ်းကွဲပေါ့၊
ဟုတ်လား”

“အခု မေခါ ဂျူဂျူးကိုပဲ အာရုံစိုက်နေရတော့ သိပ်မအားဘူးပေါ့
ယောရယ်”

“ဆိုင်တောင် လာမထိုင်တဲ့အထိ ဆိုတော့ မေ့ခါညီမက
သူ့အဖေဆုံးတဲ့အတွက် အတော် စိတ်ထိခိုက်သွားတာ မကျန်းမာ
ဖြစ်သွားတာမျိုးလား”

“ဟုတ်တယ်..ယော၊ သူ နေမကောင်းဘူး၊ အခု သူ့ကိုပဲမပြတ်
ဂရုစိုက်စောင့်ကြည့်နေရတာ ၊ မေခါလည်း ခေါင်းတွေ ပူထူရှုပ်ထွေးနေတာပဲ”

“ဒါများ၊ ဘာခေါင်းပူစရာ၊ စိတ်ရှုပ်စရာရှိလဲ မေခါရယ်၊ ခဏတဖြုတ်ပေါ့၊

တစ်သက်လုံး ဖြစ်နေမဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ သူလည်း တစ်နေ့နေ့တော့
ဖြေနိုင်သွားမှာပေါ့၊ သိပ်ငယ်လှတော့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆယ်ကိုးနှစ်ဆိုတာ
နားလည်တဲ့အရွယ် ရောက်ပါပြီ”

“ဂျူဂျူးက လူကြီးစိတ် မဝင်သေးပါဘူး၊
ကလေးတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့တာဝန်ကတော့ မေ့
ခေါင်းပေါ် ကျလာတာပေါ့ ယောရယ်”

“တာဝန်ဆိုပေမယ့်လည်း လူမမယ်ကလေးလေးမှ မဟုတ်တာ မေမိရဲ့၊
ရေချိုးပေး၊ ထမင်းခွဲပေး၊ လုပ်ရမယ့်အရွယ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခဏနေ သူ
ထူထောင်သွားရင် ပြီးပြီပဲဟာ၊ ဒါကိုပဲ မေမိက တအား စိတ်ဖိစီးနေသလို
ဖြစ်နေတယ်၊ မျက်နှာလည်း မှုန်နွမ်းလို့၊ ကိုယ်ရေတောင် စစ်သွားတယ်လို့
ထင်မိတယ်..”

“ကဲ ..အခု မေမိ ဘယ်သွားမယ် ပြင်နေတာလဲ”

“အိမ်ပြန်မလို့ပါ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်လည်း အိမ်လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟင်..ဘာလုပ်ဖို့လည်း ယောကလည်း”

“ဟာ..ငြင်းလိုက်တာ သွက်သွက်ခါခါ၊ ကိုယ်က မေမိနဲ့တွေ့မယ်၊
စကားပြောမယ် ဆိုပြီး လစ်ထွက်လာတာလေ၊ ဆက်က ကိုယ့်ကို
ခိုင်းထားတာတွေတောင် ခေါင်းထဲက ခဏထုတ် ထားတယ်၊ မေမိနဲ့
စကားပြောမယ်၊ နေ့လယ်စာ တူတူစားမယ် ကြံစည်ရည်ရွယ် လာတာ..”

“အခု မေမိက ဆိုင်မှာ မနေဘူး၊ အိမ်ပြန်မှာဆိုတော့ အိမ်ကိုပဲ
ကိုယ်လည်း လိုက်ခဲ့တော့မှာပေါ့၊ ကိုယ်က မပြန်နဲ့ဦးဆိုပြီး အတင်းဆွဲထားရင်လည်း
မေမိက ညီမကို စိတ်မဖြောင့်တာနဲ့ မပြန်ဘဲနေမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ်ပဲ လိုက်ခဲ့ဖို့

ရှိတာပေါ့”

မေခါသည် စိတ်ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်နှင့်..

“မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့ဦး ယောရယ်”

“ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“ဂျူဂျူးကို ဂရုစိုက် ဖေးမနေရတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ မေခါက ကိုယ့်ချစ်သူကို အိမ်ခေါ်လာတယ်ဆိုရင် သူ ဝမ်းနည်းအားငယ်နေမှာ စိုးလို့ပါ”

“အာ..အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မေခါကလည်း၊ မေခါမှာ ချစ်သူရှိနေတာကို မေခါညီမလေးက ဘာဝင်အားငယ်နေစရာလိုလဲ၊ ကိုယ်ကလည်း ခင်ခင်မင်မင် ဖေးဖေးမမ နေပေးမဲ့သူပါပဲ၊ သူ ပြုံးလာ အောင်တောင် ပေါက်ကရတွေ ပြောပေးလိုက်ဦးမယ်”

“အဲဒီ အတွက် စောပါသေးတယ်၊ ယောရယ်၊ နောက်တော့လည်း ဂျူဂျူးကို ယောတွေ့ရခင်ရမှာပဲဟာ၊ ခုတော့ ခဏနေပါဦး”

“အဓိကက သူနဲ့တွေ့ဖို့ ခင်ဖို့ လိုက်လာမှာမှ မဟုတ်တာ၊ မေခါနဲ့ တွေ့ချင်သေးလို့ စကား ပြောချင်သေးလို့ အိမ်လိုက်ချင်တာ”

မေခါက စိတ်ကောက်ချင်တဲ့ ချစ်သူကို တောင်းပန်အကြည့်နှင့်...

“နောက်တော့မှနော်..ယော”

xxxxxxxxxx